

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 644/2015-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. decembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Antóniou Kauzalovou, Májová 1115, Čadca, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 7 Co/799/2014-317, 7 Co/800/2014 zo 17. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júna 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka), zastúpenej advokátkou JUDr. Antóniou Kauzalovou, Májová 1115, Čadca, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Co/799/2014-317, 7 Co/800/2014 zo 17. decembra 2014.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

„... Sťažovateľka v súlade so zákonom riadnou kúpnu zmluvou zakúpila nehnuteľnosť a to parcelu [REDAKOVANÉ] Zastavané plochy a nádvoria o výmere 181 m², kat. územie [REDAKOVANÉ] zap. na Okresnom úrade katastrálny odbor [REDAKOVANÉ] od zapísaných spoluvlastníkov na tomto LV, ktorú nehnuteľnosť nadobudli zapísaní spoluvlastníci dedením po neb. [REDAKOVANÉ] ženatý s [REDAKOVANÉ] a to podľa osvedčenia o dedičstve Okresného súdu Čadca [REDAKOVANÉ] a preto sťažovateľka nemala pochybnosti o ich vlastníckom práve k parcele [REDAKOVANÉ]. Rozsudkom Krajského súdu Žilina 7Co799/2014, 7Co800/2014 zo dňa 17.12.2014 bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Čadca z 18.06.2014 pod sp. zn. 11 C/24/2011-279, ktorým rozsudkom bolo určené, že výlučným vlastníkom nehnuteľnosti a to parcely [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] je navrhovateľ v 1. rade [REDAKOVANÉ] a ďalším výrokom uvedeného rozsudku bolo určené, že navrhovatelia 1, 2 a to [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] rod. [REDAKOVANÉ] sú bezpodielovými spoluvlastníkmi parciel [REDAKOVANÉ], ktoré vlastníctvo menovaným bolo priznané z dôvodov uzavretých neplatných zmlúv a titulom vydržania, čo však v konaní preukázané nebolo, lebo uvedené nehnuteľnosti navrhovatelia 1,2 nikdy v držbe nemali, čo bolo preukázané listinnými dôkazmi, ako aj výsluchmi svedkov. Tieto rozsudky sú v rozpore so skutkovým a právnym stavom a vlastníctvo sťažovateľky bolo porušené, čím utrpela značnú ujmu, lebo na základe uvedených rozsudkov prišla o nehnuteľnosť ako aj o peniaze vo výške 23 536,- Sk z titulu zaplataenia kúpnej ceny...

Rozsudok Okresného súdu Čadca pod sp. zn. 11 C/24/2011-279 zo dňa 18.06.2014 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu Žilina 7Co799/2014-317, 7Co800/2014 zo dňa 17.12.2014, nadobudol právoplatnosť dňa 27.01.2015. Sťažovateľka vo veci podala podnet na podanie mimoriadneho dovolania na Generálnu prokuratúru v Bratislave. Dňa 11.05.2015 bolo právnej zástupkyňi sťažovateľky oznámené a to písomnosťou Krajskej prokuratúry Žilina, Mojzesova ulica, že krajská prokuratúra nezistila dôvody na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243 e a nasl. OSP.

Vzhľadom na doručenie tohto oznámenia z Krajskej prokuratúry Žilina dňa 11.05.2015, lehota na podanie ústavnej sťažnosti by uplynula 11.07.2015. Sťažnosť na Ústavný súd sa podáva 17.06.2015 a preto dvojmesačná lehota je zachovaná.

V dôsledku skutkového stavu Ústavný súd SR má právomoc rozhodnúť o porušení práva sťažovateľky o ochrane vlastníctva a o práve vlastníť majetok získaný zákonným spôsobom...“

Sťažovateľka vo veci samej navrhuje, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„Základné právo sťažovateľky [redacted] rod. [redacted], [redacted] bytom [redacted] občan SR na súdnu a inú právnu ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1, ods. 3 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 17.12.2014 pod sp. zn. 7Co799/2014-317, 7Co 800/2014 porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu v Žiline 7Co799/2014-317, 7Co 800/2014 zo dňa 17.12.2014 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľke [redacted] rod. [redacted] finančné zadosťučinenie vo výške 3.000,- €, ktoré je Krajský súd v Žiline povinný sťažovateľovi vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľke [redacted] rod. [redacted] náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 296,44 €, ktorú sumu je Krajský súd Žilina povinný vyplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky JUDr. Antónie Kauzalovej, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 20 ods. 3 ústavy vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť smeruje proti rozsudku krajského súdu č. k. 7 Co/799/2014-317, 7 Co/800/2014 zo 17. decembra 2014, ktorý podľa zistenia ústavného súdu nadobudol právoplatnosť 27. januára 2015.

Jednou zo základných podmienok konania o sťažnosti je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03, III. ÚS 124/04).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka, počíta začiatok plynutia lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde od okamihu, keď jej bol doručený prípis Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorým bol odložený jej podnet na podanie mimoriadneho dovolania (11. mája 2015). Inými slovami, využitie práva podnieť podanie mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) presúva podľa sťažovateľky začiatok plynutia dvojmesačnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde až na získanie vedomosti o odložení podnetu.

Ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, že podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi podľa § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súdu, a preto na jeho podanie z hľadiska plynutia lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu nemožno prihliadať (m. m. I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, IV. ÚS 282/2010, III. ÚS 54/2011).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré navrhovateľ (sťažovateľ) nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Ustanovenie § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku totiž neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť, či podá mimoriadne dovolanie (táto voľná úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené). Oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04, III. ÚS 54/2011).

Takýto podnet nie je teda iným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľka v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinná vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, a preto nemá na plynutie lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde žiadny vplyv.

Na základe uvedeného ústavný súd vychádzajúc zo skutočnosti, že sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 22. júna 2015 a namietaný rozsudok nadobudol právoplatnosť 27. januára 2015, a teda posledný deň lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu uplynul 27. marca 2015, konštatoval, že sťažnosť bola podaná zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd preto sťažnosť odmietol na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2015